

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 2066/2023
29.11.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Звездане Лутовац, председника већа, Иване Рађеновић и Владиславе Милићевић, чланова већа, у парници из радног односа тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Зоран Милојковић, адвокат из ..., против туженог „S.V. Line“ доо Београд, кога заступа пуномоћник Олгица Чупић Јовановић, адвокат из ..., ради поништаја решења о отказу уговора о раду и исплате, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 2802/22 од 19.09.2022. године, у седници одржаној 29.11.2023. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 2802/22 од 19.09.2022. године.

Образложење

Пресудом Трећег основног суда у Београду П1 449/19 од 07.02.2022. године, ставом првим изреке, дозвољено је преинчење тужбе од 01.03.2021. године. Ставом другим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев тужиоца. Ставом трећим изреке, поништено је решење туженог о отказу уговора о раду број ../2016 од 24.11.2016. године, само у погледу датума престанка радног односа и утврђено да је тужиоцу радни однос код туженог престао 30.11.2016. године. Ставом четвртим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се поништи решење о отказу уговора о раду од 24.11.2016. године у преосталом делу и да се обавезе тужени да тужиоцу накнади штету уместо враћања на рад у износу од 229.020,00 динара и у висини изгубљене зараде за период и са законском затезном каматом на начин ближе наведен у том ставу изреке, као и да у корист тужиоца уплати доприносе за обавезно пензијско и инвалидско осигурање Републичком фонду за пензијско и инвалидско осигурање, доприносе за здравствено осигурање Републичком фонду за здравствено осигурање и доприносе за случај незапослености НЗС и накнади му трошкове парничног поступка. Ставом петим изреке, обавезан је тужилац да туженом накнади трошкове парничног поступка у износу од 202.700,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 2802/22 од 19.09.2022. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена првостепена пресуда у ставовима четвртим и петом изреке. Ставом другим изреке, одбијени су захтеви тужиоца и туженог за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је благовремено изјавио ревизију и допуна ревизије због погрешне примене материјалног права.

Тужени је поднео одговор на ревизију са предлогом да се ревизија одбије.

Врховни суд је испитао побијену одлуку применом члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник Републике Србије“ број 72/11 ... 10/23) и нашао да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. Нема ни битне повреде из члана 374. став 1. овог закона јер другостепени суд није погрешно применио одредбе овог закона, а што је могло утицати на доношење правилне и законите одлуке.

Према утврђеном чињеничном стању, уговором закљученим са оснивачем туженог ББ 24.12.2014. године, регулисана су права и обавезе између ББ као оснивача туженог и тужиоца као директора туженог којим је одређено да ће тужилац у својству директора туженог почев од 24.12.2014. године заступати туженог у периоду од три године почев од дана уписа у привредни регистар. Решењем АПР од 29.12.2014. године, регистрована је промена законског заступника туженог тако што је брисан ББ и уписан тужилац на функцији директора са самосталним начином заступања. Решењем АПР од 19.09.2016. године, регистрована промена законског заступника туженог тако што је брисан тужилац и уписан ББ на функцију директора са самосталним начином заступања. Тужилац је у периоду од 30.09.2016. године до 27.10.2016. године, користио годишњи одмор, а након истека годишњег одмора тужилац се није јављао на рад, због чега му је решењем од 24.11.2016. године, отказан уговора о раду и престао радни однос 22.11.2016. године, на основу члана 179. став 2. тачка 5. Закона о раду у вези са чланом 4. и 79. тачка 29. Правилника о раду туженог, због неоправданог изостанака са посла три дана узастопно односно пет радних дана са прекидима у току шест месеци. Побијеним решењем тужиоцу је стављено на терет да је неоправдано одсуствовао са рада у периоду од 28.10.2016. године до 03.11.2016. године, а да о разлозима недоласка на посао није известио послодавца, нити је доставио документацију којом би оправдао одсуство са рада. Тужиоцу је достављено упозорење о постојању разлога за отказ (поводом кога се тужилац писано изјаснио 15.11.2016. године). У поступку је утврђено да се тужилац није враћао на рад јер је проценио да би могло да дође до провокативних ситуација и није желео да ради у амбијенту у ком би се осетио непожељан, с обзиром да му је искључен службени мобилни телефон и модем који је користио за мејлове, као и да је супруга ББ смештена у канцеларију у којој је обављао послове директора. Оспорено решење о отказу уговора о раду је тужиоцу достављено 30.11.2016. године.

Имајући у виду утврђено чињенично стање првостепени суд је закључио да је решење туженог незаконито у погледу датума престанка радног односа тужиоца из ког разлога је суд поништио решење о отказу уговора о раду у том делу и утврдио да је тужиоцу радни однос код туженог престао 30.11.2016. године када је он примио оспорено решење туженог, док је у преосталом делу исто законито и правилно будући да је несумњиво утврђено да је тужилац учинио повреду радне обавезе која му је стављена на терет (изостанак са посла три дана узастопно односно пет радних дана са

прекидима у току шест месеци) из којих разлога је у преосталом делу тужбени захтев тужиоца одбио као неоснован (поништај оспореног решења туженог у преосталом делу, захтев за накнаду штете уместо враћања на рад, накнаде штете на име изгубљене зараде и уплате доприноса).

Другостепени суд је прихватио као правилно овакво правно становиште првостепеног суда.

Код овако утврђеног чињеничног стања, правилно су нижестепени судови применили материјално право када су одбили тужбени захтев тужиоца.

Према члану 179. став 2. тачка 5. Закона о раду послодавац може да откаже уговор о раду запосленом који својом кривицом учини повреду радне обавезе и то ако учини повреду радне обавезе утврђену општим актом односно уговором о раду.

Чланом 79. став 1. тачка 29. Правилника о раду туженог од 24.10.2016.године, прописано је да запосленом престаје радни однос отказом уговора о раду од стране послодавца ако својом кривицом учини повреду радне обавезе неоправдано изостајање са посла три дана узастопно односно пет радних дана са прекидима у току шест месеци у календарској години.

Наиме, у поступку је утврђено да тужилац у периоду од 28.10.2016. године до 03.11.2016. године, није долазио на посао, а своје одсуство није оправдао и својом кривицом је учинио повреду радне обавезе неоправдано изостајање са посла три дана узастопно односно пет радних дана са прекидима, па му је законито на основу члана 179. став 2. Закона о раду отказан уговор о раду због повреде радне обавезе прописане чланом 79. став 1. тачка 29. Правилника о раду туженог. Поступак отказа уговора о раду спроведен је у складу са законом, а тужиоцу је омогућено право на одбрану достављањем писменог упозорења сагласно члану 180. став 1. закона. Стога му је законито отказан уговор о раду, па нису испуњени услови из члана 191. став 1. Закона о раду за накнаду штете уместо враћања на рад и у висини изосталих зарада, као и за уплату доприноса за тражени период.

Наводи ревизије којима се указује да тужени није омогућио тужиоцу приступ у просторије и није му понудио обављање одговарајућих послова, нису од утицаја на другачије решење конкретног спора, код чињенице да тужилац није долазио на посао од 28.10.2016. године до 03.11.2016. године (изостао је 5 радних дана узастопно), а да о разлозима изостанка није обавестио туженог нити је доставио доказ о оправданости изостанка са посла. Тужилац до окончања парнице није доставио доказе који оправдавају његов недолазак са рада у наведеном периоду. Поред тога, тужилац по сопственој вољи и одлуци није долазио на рад нити је показао било какву жељу или намеру да почне да ради, а чак се није ни јавио туженом у наведеном периоду (што је тужилац сам потврдио у свом исказу) већ је неоправдано изостајао са рада, иако је знао да на тај начин чини повреду радне обавезе, па се неосновано ревизијом указује на погрешну примену материјалног права.

Имајући у виду да је тужиоцу уговор о раду законито отказан, неоснован је његов захтев за накнаду штете уместо враћања на рад и на име изгубљене зараде, те уплату доприноса за обавезно социјално осигурање у смислу члана 191. став 1. Закона о раду.

Осталим наводима ревизије понављају се жалбени разлози који су били предмет правилне и потпуне оцене другостепеног суда и оспорава утврђено чињенично стање, што није дозвољен ревизијски разлог у смислу члана 407. став 2. ЗПП.

На основу члана 414. став 1. ЗПП одлучено је као у изреци пресуде.

Председник већа - судија
Звездана Лутовац, с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић